

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.” Máté 7,12

Menekült

A válságintú változást átélő világunknak egyik szomorú jelensége az ukrán-orosz háború, aminek következtében milliók ke-restek menedéket más országokban, így hazánkban is. Kárpátaljáról sok – többek között – cigány testvérünk érkezett...

Honnan hova, miből mibe?

Végigkíséri életünket a menekülés. Van, akinek az egész élete menekülés. De volt valaki, aki üldözött volt ugyan, meg- és kivetett, de soha nem menekült senki és semmi elől. Van, aki az élete egy szeletét a menekülők megsegítésére szánja. De egy valaki van csupán, aki egész életét a menekülőknek szentelte. Van, aki jól megél a menekülőkből. De volt valaki, aki nem a hasznát nézte, hanem teljességgel azonosult a menekülő, bajban lévő emberrel, sőt megmentette, akire Pál apostol így mutat: „Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem ... szolgáló formát vett fel, ..., meghaláztta magát, és engedelmes volt mindhaláláig, mégpedig a kereszthaláláig.” (Fil 2,6-8)

Hiba lenne a menekültkérdést a határon átzúduló, vagy az országokon belül otthonukat elhagyni kényszerülő/kényszerített embertömeeggel (tavaly 100 millióhoz közelített a számuk) azonosítani. Mi, akik jelen pillanatokban (még?) relatív jólétben és békében élünk, jól tudjuk, sejtjük, érezzük, hogy milyen iszonyatos

tragédiák, testi szenvedések, lelki harcok, érzelmi viharok tombolnak az ilyen típusú menekülésre kényszerültekben. Hát-rahagyni az ősi környezetet, kultúrát, hagyományt, a megszokottat, a békében jól működő közösséget nem egyszerű és emberhez méltatlan. A menekülés az életért – elfogadható, ám a menekülés az úgynevezett, a beígért jobb életért, ami lehet, a külső mázat tekintve ragyogó, csábító, kábító, de belül rohadó és halálra ítelt – már megfontolandó.

Mindig valamiből, valami elől menekülünk. Az eddig említettek kivül felsorolhatatlan mennyiségű (és mértékű) oka van a menekülésnek – hogy csak néhányat vilantsunk föl: betegség, fájdalom, magány, szomorúság, büntetés, veszteség, szegénység, hazugság, erőszak, nemi meghatározottság, küzdelem, feladat... Ezek közül sok megszüntethető lenne, ha nem a szüntelen elégedetlenség lenne ránk jellemző, hanem ha élnénk a hálaadás ajándékával. Ezzel szemben gyakran esetleg más színvetű, de ugyanolyan helyzetbe „meneküljük vissza” magunkat. Aztán ott van az

emberi létnek az önmagán segíteni nem tudó alapállapota – amire válaszreakcióként meglehetősen szerencsétlen módon magunk elől próbálunk menekülni: a végső valónkkal, a törékenységünkkel, a végességünkkel, az elmúlásunkkal szembesülés elől a feloldást, a révbeérkezést pénztől, hatalomtól, kábulattól, dicsőségtől, összeköttetésektől, tudománytól és ezekhez hasonló magunknak alkotott mű istenektől várjuk.

Mindennek tetejébe, az egy igaz Isten elől is megpróbálunk menekülni. Az első büntől, Ádám és Éva balga elbújási kísérletétől kezdve így van ez ma is, velünk is – természetesen sikertelenül.

A végső megoldásra akkor lelünk, a hibavaló menekülés-próbálkozások iszonyatából akkor menekülünk meg, ha a bizonytalanságból, kiszolgáltatottságból, önámításból, önpusztításból, önjelölt istenedésből Istenhez menekülünk.

Hét és fél milliárd menekült él ma a világon. A Krisztusban megmenekült menekülteknek szent küldetése a menekülő Isten oltalmába segítése.

Bakay Péter

Miként látják a befogadók a cigány menekültek helyzetét, köztük, értük végzett szolgálatukat?

Néhány hónapja az esti órákban megcsörrent a telefonom. A kijelző panelt bámulva néhány másodpercen belül tudatosult bennem, hogy a hívás Ukrajnából érkezik. Az egyik roma lelkipásztor barátom volt az, aki remegő hangon, karcos akcentusával a segítségemet kérte. A napi híradásokat figyelve értettem a helyzetet: menekülniük kell a fegyveres katonai konfliktus elől, hátrahagyva mindent: a hazájukat, otthonukat, az egzisztenciájukat, rokonokat, mindent, ami eddig az életüket, identitásukat jelen-

tette. Nem volt idő mérlegelni, percekben belül felvettem a kapcsolatot a misszió egyik lelkipásztorával, aki azonnal megszervezte a család átmenekítését és elhelyezését. Már az éjszaka folyamán sejtettük, hogy komoly segítségnyújtásra lesz szükség a következő napokban.

Miután tájékoztattam Durkó Albert misszióvezetőt a krízishelyzetről, első és azonnali intézkedésként elrendelte, hogy a pünkösdi cigánymisszió közösségi házait és gyülekezeteit készítsük fel további segít-

ségkérők érkezésére. Csodálatos volt látni a gyülekezetek egységét és összefogását, főleg abban a tudatban, hogy ők maguk sincsenek könnyű egzisztenciális helyzetben.

Ágyakat, matracokat és takarókat gyűjtötték, saját konyhájukból tartós élelmiszereket adományoztak, többen friss ételeket főztek az érkező személyek számára. De nem feledkeztek meg a kisgyermekéről sem, akik számára pelenkákat és tisztálkodási szereket vásároltak saját költségükön. Az érkező csoportokat a gyülekezetek tag-

jai, szolgálói fogadták, akik nem kímélve önmagukat, idejüket, huszonnégy óras szolgálatba álltak.

A menekültek befogadása kapcsán (akik, kivétel nélkül romák) háromirányú segítő-stratégiában gondolkodtunk. Az első irány a krízishelyzet azonnali kezelése, a családok elszállásolásának és napi ellátásának megszervezése, a második intézkedés az egészségügyi és lelki támogatás megszervezése, valamint a hivatalos személyi okmányok rendezése. Harmadik komponensként terveztük a családok határon túli támogatását, amit nagyban megkönnyített, hogy már évek óta több gyülekezeti közösséggel jó kapcsolatokat ápolunk.

Fotó: Durkó Zsolt

A befogadás és továbbtervezés kapcsán több személyes életutat, családot és más közösségeket érintő élethelyzetet ismerhettünk meg, amelyek hallatán nekünk

is nehéz volt megszólalunk. Befejezőként hadd osszam meg néhány szolgatársam gondolatát: Lakatos Jenő lelkipásztor azt fogalmazta meg, hogy úgy érzi, mintha az Úr a menekültek befogadása által akarná felrázni a hívőket abból az elkényelmesedett állapotból, amiben vannak. Rézműves Miklós lelkipásztor magának a misszióknak a legmélyebb és legérthetőbb definíciójaként értelmezte a menekülő emberhez való viszonyulást. Durkó Albert misszióvezető szorint: „Minden hozzánk érkező menekült Isten ajándéka, ezért úgy tekintetek rájuk, mint akiket Ő bízott rátok, hogy ideiglenesen a gondjukat viseljétek.”

Surman László

A befogadás öröme

Az ukrán-orosz háború kitörésével meginduló menekültáradatban elkerülhetetlenül jelen voltak/vannak a rémült cigány emberek is. A háborús események és az egyházi támogató kezdeményezések, az ukrán-magyar határátkelőknél folyó segítő munka kapcsán jutott el a Baptista Egyházhoz és a cigánymisszióhoz is a hír, hogy jelentős a kárpátaljai magyar cigány menekültek száma. Mivel a legtöbb baptista cigány gyülekezetünk Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében található, az ukrán határhoz közel álló közösségek elsőként csöppentek bele az ukrán menekültek fogadásába. Kárpátalján vannak magyar ajkú baptista cigány testvérgyülekezeteink, ahonnan – természetes módon – először a hozzájuk közelálló testvérekhez fordultak segítségért. A befogadó helyi testvéreinkkel egyeztetve, felmérve a helyzetet és a szükségeket, kapcsolatba lépve a helyi, környékbeli gyülekezetekkel igyekszünk folyamatosan összehangolni a szükségeket és a felajánlásokat.

Hálásak vagyunk azokért a cigány testvéreinkért, akik azonnal felajánlották segítségüket. Vaján a cigány gyülekezetbe 10 főt fogadtak be közel két hétre. A háború kirobbanása után azonnal reagáltak a testvérek, és Pécsről vittek Vajára matracokat és ágyneműket. Hétköznap segélycsomagokból, önkormányzati segítségből gondoskodtak a befogadottokról, hétvégén a cigány testvérek adakozásából főztek nekik.

A porcsalmai kislétszámú cigány gyülekezet is ki akarta venni a részét a segítségnyújtásban. Bár ők maguk is nehéz körülmények között élnek, nem volt kérdés, hogy adományokat gyűjtsenek és vigyenek

a vajai menekültek számára. A tovább ment menekültekről nem tudni, hova vették az irányt, mi lett velük... Az Úr legyen irgalmas hozzájuk!

Fotó: Pósch Ferenc

Egy másik kedves megtapasztalás a határközeli Tuzséron a hatalmas menekültáradat előidézte sokszínű és hatékony megmozdulássor. Tuzséron segítő pont is alakult. Egy cigány szolgálatársunk a házába is közel 40 főt fogadott be. De a cigány imaház is ellátta a rászorulókat. Ételre, gyógyszerekre, babaholmikra, takarókra, ágyneműre volt szükség. A legtöbben 1-2 éjszaka után tovább mentek már Magyarországon dolgozó rokonaikhoz, és az ottani munkásszállókra húzták meg magukat. Vannak, akik dolgozni is elkezdtek már, de mivel nem kaptak még fizetést, nehe-

zen élnek, sokan gyakorlatilag éheznek. Az érdekükben is megszólítottuk a helyi gyülekezeteket.

Közben tudomásunk van az Ukrajnában maradt cigány testvérek szükségleteiről. A kárpátaljai Gáton szolgáló lelkipásztor és családja ott maradnak, amíg tudnak, szolgálnak a helyiek között. Az ottani cigánytáborokban maradt hadköteles férfiak éheznek, és a gyülekezetekhez fordulnak segítségért. Ezzel erős ragaszkodás is kialakult a gyülekezetekhez, már 60-70 fő rendszeresen és hűségesen jár a heti két istentiszteleti alkalomra is. Nagy az isteni beavatkozás iránti sóvárgás.

Nagyszerű érzés látni az összefogást, a testvérek segítőkészségét cigány és nem cigány közösségekben egyaránt. Mindenhonnan érkeztek felajánlások. Külföldön és belföldön is megindult a segítségre a testvérek szíve.

Imádkozunk, és bízunk benne, hogy hamarosan eljön a béke ideje! Addig is, és utána is lesznek, akik nem tudnak útra kelni a menekültszállításokról, az adományozási „kedv” pedig már lankad. Viszont hatalmas lelki és anyagi szükséghelyzet fog kialakulni ezeken a helyszíneken és az adott településen, amihez továbbra is felelősségteljesen kell állnunk. Sokáig lesz még elengedhetetlen a folyamatos segítő érdeklődés, ima és anyagi támogatási szándék. Olyan kihívások előtt állunk, amikre emberi korlátaink miatt nehezen fogunk tudni válaszolni. De Istenben bízunk! Urunk adja az Ő erejét, bölcsességét és vezetését mindannyiunknak mindenben!

Patkás Rita